

T E A T R

L U D O W Y

N O W A

H U T A

MIRANDOLINA

Dyrektor i kierownik artystyczny: IRENA BABEL

o przekształcaniu
la języka i twórczości
Babel

Kierownik literacki: JERZY BROSZKIEWICZ

CARLO GOLDONI, znakomity włoski komediopisarz, urodził się 25 lutego 1707 r.

Już w młodości interesował się teatrem, ale dopiero po czterdziestym roku życia (1748) zdecydował się na porzucenie kariery adwokata i na stałe związał się z trupą aktorską. Powodzenie, jakie zyskał, pobudziło do ostrej walki rywali, wśród których najbardziej napastliwym okazał się C. Gozzi. Goldoni zniechęcony opuścił w 1762 r. Wenecję i przeniósł się na stałe do Paryża, gdzie pozostał do śmierci (7 styczeń 1793 r.).

Do najbardziej znanych sztuk Goldoniego należą między innymi „Sługa dwóch panów”, „Mirandolina”, „Gbury”, „Wachlarz” i inne. Pod koniec życia opublikował on nadto „Pamiętniki”, stanowiące bogate źródło do biografii i dziejów jego twórczości.

Z „PAMIĘTNIKÓW” CARLA GOLDONIEGO

Zostałem zaproszony na obiad do pewnej damy, bardzo sympatycznej, jakkolwiek jej życie domowe było dość tajemnicze. Poszedłem tam o godzinie drugiej i zastałem ją przy kominku wraz z jakimś długowłosym jegomościem, nie będącym ani radcą parlamentu, ani radcą w Chatelet, ani sędzią, ani urzędnikiem skarbowym, ani radcą w wydziale skarg, ani adwokatem ani prokuratorem (...). Chcę przytoczyć tutaj naszą rozmowę:

Dama: Znasz waść zapewne ze słyszenia pana Goldoni?

Jegomość: Czy to nie ten włoski pisarz?

Dama: Tak, panie. Jest to Molière Italii. (Należy wybaczyć uprzejmej i światowej kobiecie tę przesadę).

Jegomość: Ciekawe. Czy ten pan też się nazywa Molière?

Dama (śmieje się): Czy nie powiedziałam, że nosi on nazwisko Goldoni?

Jegomość: Ależ, proszę pani, z czego się tu śmiać? Jeśli autor francuski nazywał się Poquelin de Molière, czemużby Włoch nie mógł się nazywać Goldoni de Molière? (Zwracając się do mnie). Ta pani ma rozumek — lecz jest kobietą, zawsze chce mieć rację. Ale ja przyprowadzam ją do porządku.

Dama (szorstkim głosem): Dość już, dość, zamilcz pan.

Jegomość (do damy): Pani jesteś uroczą, zachwycającą, boską. (Zwracając się do mnie) Pan jesteś pisarzem i Włochem, musisz pan znać taką sztukę włoską... taką sztukę... zaraz powiem, jaką... to jest, to jest... zapomniałem tytułu... Ale wszystko jedno. Jest w tej komedii Pantalón... Jest tam... jakiś Arlekin... Jest Doktor, jest Brighella. Wiesz pan chyba, co to będzie takiego?

Ja: Jeśli nie może mi pan dać innych wskazówek...

Dama: Panowie, podano do stołu, chodźmy na obiad. (Jegomość podaje damie ramię, ta bierze moje).

Jegomość: Pani mi odmawiasz, niemniej uwielbiam cię. (Siadamy do stołu, jegomość obok damy, chwytając za chochlę).

Jegomość: Cóż to? Podaje pani Włochowi chlebową zupę?

Dama: A cóż mam podać, zdaniem pana?

Jegomość (rozlewając zupę): Maccaroni, maccaroni. Włosi jadają wyłącznie makaron.

Dama: Dziwne pojęcia, panie de la Clo...

Jegomość (do damy): Cyt!

Dama (lekko urażona): Co to ma znaczyć, mój panie? Jesteś dziś pan mocno grubiański.

Jegomość: Cyt, ślicznotko, cyt, ubóstwiana moja.

Ja: Czy mógłbym poznać nazwisko tego, z kim mam zaszczyt obiadować?

Jegomość (do mnie): To zbyteczne, mój panie. Jestem tutaj incognito.

Dama: Co nazywasz waść incognito, panie de la Cloche? Nie jesteś pan w oberży ani w podejrzanym miejscu. Ludzie przychodzą do mnie jawnie, tak jak wszędzie, i mam nadzieję, że po raz ostatni noga pana tu postała.

Była to kobieta przyzwoita i bardzo wrażliwa (...).

CARLO GOLDONI

MIRANDOLINA

(LA LOCANDIERA)

Przekład: ZOFIA JACHIMECKA

Reżyser: IRENA BABEL

Scenograf: KRZYSZTOF PANKIEWICZ

A K T O R Z Y

Kawaler di Ripafratta — JAN GÜNTNER

Markiz di Forlipopoli — STEFAN RYDEL

Hrabia d'Albafiorita — JÓZEF HARASIEWICZ

Mirandolina, — IRENA JUN
właścicielka gospody

Hortensja, — KRYSTYNA FELDMAN
aktorka

Dejanira, — BARBARA ZGORZALEWICZ
aktorka

Fabrycjusz, — LECH BIJAŁD
służący w gospodzie

Służący Kawalera — MACIEJ STASZEWSKI

Rzecz dzieje się we Florencji,
w gospodzie Mirandoliny

Muzyka: ANDRZEJ ZARYCKI

Słowa piosenek: LESZEK DŁUGOSZ

Asyst. reżysera: TADEUSZ BRICH

Premiera: wrzesień 1969 r.

W czasie przedstawienia dwie przerwy

TROCHĘ O TEATRZE LUDOWYM

W sezonie 1969/70 Teatr Ludowy powiększył zespół o pięcioro nowych aktorów:

Maja Wiśniowska	— abs. PWST Kraków
Leszek Teleszyński	— abs. PWST Kraków
Zygmunt Józefczak	— abs. PWST Kraków
Maciej Staszewski	— Teatr im. Jaracza w Olsztynie
Aleksander Bednarz	— „Teatr Stary” w Krakowie

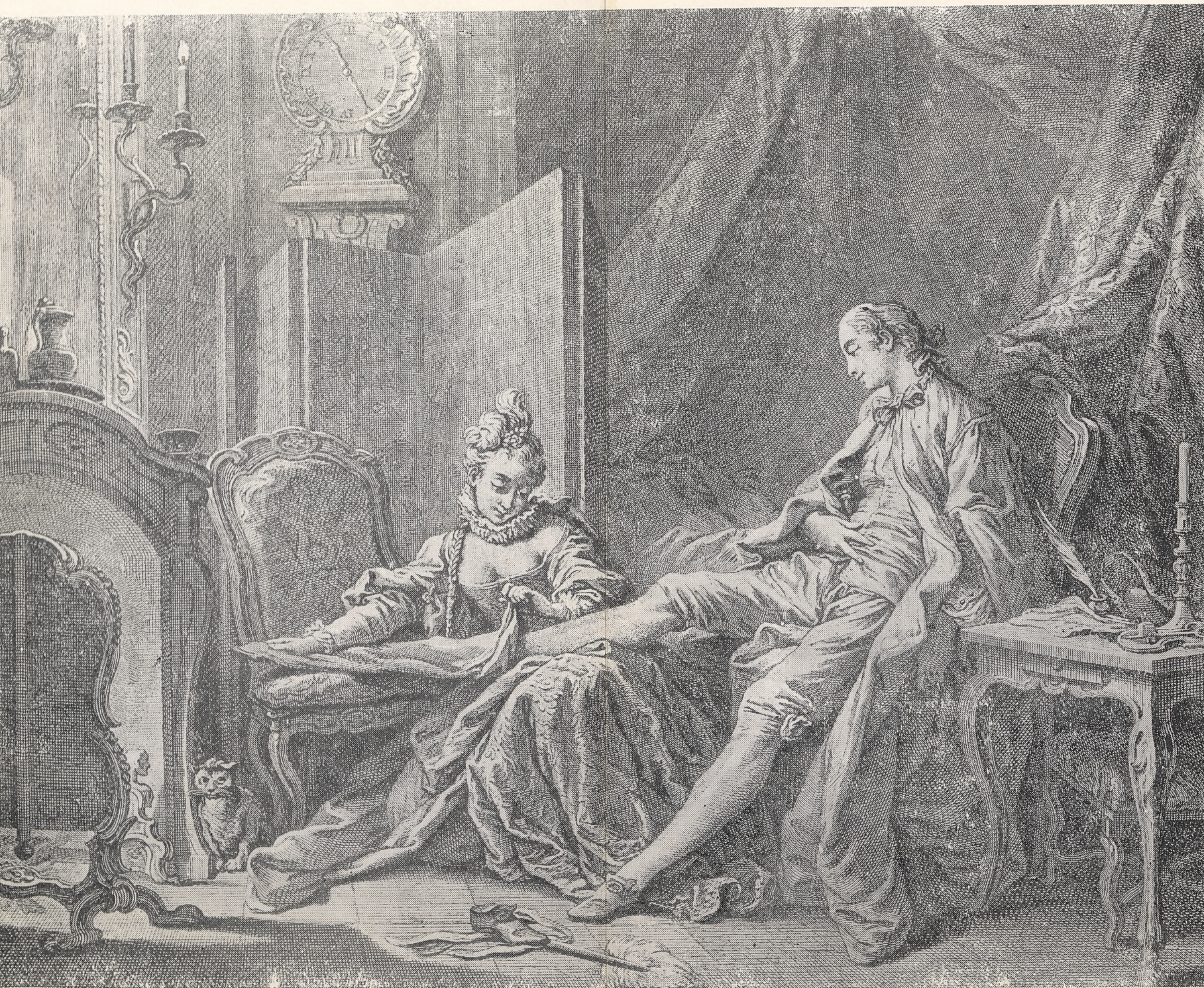
Autor scenografii do „Mirandoliny”, Krzysztof Pankiewicz, jest artystą znanym szeroko poza granicami Polski. Współpracuje stale z Operą i Baletem Narodowym w Holandii — jego autorstwa jest oprawa plastyczna ponad 20 wystawionych tam spektakli, między innymi: „Antoniusza i Kleopatry” Barbera, „Snu nocy letniej” Brittena, „Il Combattimento di Tancredi e Clorinda” Monteverdiego i in.

Spektakle w oprawie plastycznej K. Pankiewicza trzykrotnie otwierały Holland Festival.

Krzysztof Pankiewicz związany jest również stałą współpracą z Operą w Belgradzie. Jego oprawy plastyczne, projektowane dla teatrów polskich i zagranicznych, znalazły się na scenach Paryża, Wiednia, Monachium, Salzburga, Oslo, Helsinek, Lozanny, Moskwy i innych miast Europy. Obecnie przygotowuje spektakle w Teatrze Narodowym w Belgradzie, w operach: w Zagrzebiu, Marsylii, Wiedniu, Zachodnim Berlinie, Hannoverze i Monachium.

W bieżącym roku Teatr Ludowy postawił szereg reklam teatralnych na terenie Nowej Huty i innych dzielnic Krakowa. Ich nowa, niebanalna forma została zaprojektowana przez dyplomowanych inżynierów architektów: inż. arch. Jerzego Tymcika, adiunkta Wydz. Architektury ASP w Krakowie oraz inż. arch. Adama Gedliczko, st. asystenta Wydz. Form Przemysłowych ASP w Krakowie.

„Mirandolina” jest trzecią sztuką Goldoniego na scenie Teatru Ludowego. W roku 1957 tu została wystawiona komedia „Sługa dwóch panów” w reżyserii Krystyny Skuszanki, scenografii Liliany Jankowskiej i Antoniego Tołsty. W 1967 r. — „Bliźniaki z Wenecji” w reżyserii Bogdana Hussakowskiego, i scenografii Urszuli Gogulskiej.

W REPERTUARZE TEATRU:

ALEKSANDER FREDRO

„ŚLUBY PANIEŃSKIE”

Reżyseria: Irena Byrska

Scenograf: Barbara Stopka

WILIAM SZEKSPIR

„OTELLO”

Reżyser: Bogdan Hussakowski

Scenograf: Krystyna Zachwatowicz

Muzyka: Włodzimierz Szczepanek

KSAWERY PRUSZYŃSKI

„DROGA WIODŁA PRZEZ NARVIK”

Reżyser: Jan Skotnicki

Scenograf: Marian Garlicki

Muzyka: Piotr Koprowski

WŁADYSŁAW KRZEMIŃSKI

„KRÓL I MARCHEWKA”

Reżyser: Jerzy Sopoćko

Scenograf: Joanna Braun

Muzyka: Alojzy Kluczniok

W PRZYGOTOWANIU:

FRIEDRICH DURRENMATT

„KRÓL JAN”

Inspicjent — ZDZISŁAWA STANEK

Sufler — MICHALINA STARCZYK

Oświetlenie	— LUDWIK KOLANOWSKI
Akustyk	— JAKUB DUKAŁA
Brygadier sceny	— EDWARD GORSKI
Kier. prac. kraw. damskiej	— TEODORA RUCIŃSKA
Kier. prac. kraw. męskiej	— ADAM KISZKA
Kier. prac. stolarskiej	— ZYGMUNT OSIKA
Tapicer	— WACŁAW MAJ
Prace perukarskie	— HENRYK JARGOSZ
	— ELWIRA JARGOSZ
Prace malarskie	— WŁADYSŁAW GRABOWSKI
Prace modelatorskie	— JAN SLIWINSKI

Kasa Teatru czynna na 2 godziny przed przedstawieniem. Tel. 427-66. Teatr prowadzi sprzedaż biletów na 7 dni przed przedstawieniem. Tel. 411-83. Przedsprzedaż biletów prowadzi ORBIS w Krakowie, Rynek Główny 41. Dojazd do Teatru z Krakowa tramwajem linii 4, 5, 15, albo autobusem pośpiesznym do Placu Centralnego, następnie trzy przystanki tramwajem nr 20.

**SALON WYSTAWOWY
TEATRU LUDOWEGO
CZYNNY W CZASIE
PRZEDSTAWIEŃ**